

A most következő tavasz új korszak kezdetét jelenti, demokratikus népi köztársaságunk történetében, mert most valóban új barázdát szánt az eke. Új társadalmi rétegek fejlődnek és erősödnek. Az új tavasz olyan társadalmi rend hajnala, amelyben nem lesz munkanélküliség, a földesúr és a gyártulajdonos nem bocsájthatja el munkásait, mert a dolgozó népé a gyár és a föld. És a dolgozó nép igazgatja a termelést. És minden dolgozó, legyen az kétkézi vagy szellemi munkás, teljesítménye után jut megbecsüléshez és emberhez méltó élethez.

MARKOVICS JÁNOS:

KARÁCSONYDACHAUBAN

Karácsony.

1944 decembere ajándéknul nekünk nem hozott havat,
csak több szennyet, mocskot, tetvet, sarat,
Közöttünk a vérhályogos szemű, tifuszt, kolerát köpködő »láger-kaszás«
láradatalanul, vakon,
kenyeret, élelet adó ember-kalászt arat,
míg valahol a világ nagy istállójában
ember-állatok mérgező lehelletétől távol,
gyáva gyilkosok fogvacogása közben,
új megváltót ringat a vörös jászol.

Karácsony.

Otthon most dísztelen minden fenyőfa-ág,
mert a díszeket élelet kioltó kezek fekete ünnepek egy ágú fáira aggatták,
Itt nálunk már ékesek a karácsonyi fenyők.
Vannak rajtuk gödrükből kivájt gyermek-szemek, kézzel kitépott asszony-szívek,
s van rajtuk még különleges díszül szüzek hajas skalpja és sok-sok egyszerű
[piros csillag-virág,

S míg Dachauban misézik a karácsony sötét papja,
vajából a világ trágyabúzós, nagy istállójában, ember-hiének tépő karmaitól távol,
félelemtől remegő kígyó-ivadékok sziszegése közben,
új megváltót ringat a vörös jászol.

Karácsony.

Anyák! Ne búsuljatok, ne sirassátok a fiaitokat,
ne sajnáljátok a díszeket, a hozzánkfüzőit álmaikat.
Mi nem bánkódunk semmin. Korbács, ragály, éhség, szomj nem tör meg bennünket,
Anyák! Ti vagytok a tegnap, mi vagyunk a ma s lia titeket és minket ki is
[pusztítanak,
az utánunk jövők — a holnap tiétek tíze helyettünk az új
[szabadság-virradatokat.

Míg arcunkat a tifusz pirosítja,

valahol a világ piszkos, nagy istállójában, ember-fenevadak vészes morgásától
távol,

a szenvedés a kín a vér szadistáinak utolsó kőj-libegése közben,
új megváltót ringat a vörös jászol.

Karácsony.

Jugoszláviában boldogok a hegyek,
örülnek a völgyek, kacagnak a folyók s a partizán-rejtő erdő anyásan nevet.
Míg bennünket a tetű, gázkamra, krematórium fogyaszt,
míg testünket kukacok, hangyák szerte horqják,
s míg hullárkon lakmároznak falánk gög-legyek,
valahol Szlovéniában egy szikla-istálló mélyén,
ember-féregtől, gyűlölettől, erv-gyiloktól távol,
partizán férfiak, nők, proletár pásztorok között,
új megváltót ringat a vörös jászol.

Karácsony.

Megszületett. A várva-várt, a megálmedott megszületett nekünk: munkásnak,
[szlávna, magyarnak.

Eljött megváltani minket, akiket a kínok kínjai marnak.

Megszületett. Velünk van és velünk marad.

Vezeget minket, Zászlónkat viszi győzelmek felé

s megváltja azokat, akiket a fogság már-már halálba sauyargat.

S egyesülünk. Azok, akiket az erdők sűrűje véd. Azok, akiket [tűket őrző
[szikla rejt.

ú] Azok, akiknek a lelke az átkok kéményén kiszállt s mi, akiket most [börtön
[láncra láncol.

mert valahol egy istállóban Jugoszlávia hegyei között,

új megváltót ringat a vörös jászol.

MUNKÁSSÁG ÉS ÉRTELMISÉG

Irta: Pálfi Ferencné

Ez az írás faluról érkezett hozzánk, valahonnan Délbánátból, ahol a dolgozó nők kezükbe vették a maguk sorsának irányítását s valóban meggyőződéssel munkálkoának a népi kultúra fölemeléséért. A munka sok nehézséggel és küzdelemmel jár, mert sokhelyütt még ma is hiányzik a segítőkéz.

Az alábbi sorok éppen erről számolnak be s hírt hoznak a föld dolgozóinak kulturamunkájáról.

A falu kultúrájáért ma magunk dolgozunk. Hogy úgy mondjam: a dolgozók. Lapot vásárolunk, a napi ujságot, megvesszük a folyóiratot s apró olvasócsoporthozba verődünk össze, hogy egymást műveljük, fölvilágosítsuk. Ezekben az összejöveleken mind egyszerű emberek vesznek részt, röpacsos tenyerű parasztok, kubikusok, kertészek, nap-számosok és az apró parasztházak asszonyai. Összejövünk s megszámláljuk sorainkat: mi valamennyien jelen vagyunk. Ugyszólván minden összejövetelen együttesen részt veszünk, de hiányzanak a sorainkból az értelmiségiek. Ők nem jöttek el.

Ilven összejövetelen vetődött föl közöttünk a kérdés: megkérdezzük az intelligenciától, számolt-e azzal, hogy ezért a semmivézésért ma felelősséggel tartozik? Megkérdezzük ennek az országnak, vagy tartománynak minden polgárát: a lázas munkában eltelt másfél esztendő alatt mit dolgozott s mennyiben segítette lerombolt hazánkat fölépíteni? Mert azt gondolni: majd segít megenni azt, amit mi munkások megtermelünk, — annak az ideje lejárt. A munkában állók, az